

אלבום הנצחה לזכרו של

סמל דניאל (דני) יפרח ז"ל

נערך ע"י:

התלמידות – אילת ריף ונטע חירות

והסטודנטית – שירה הלר

סמל

דני (דניאל) יפרח

נפל בכ"א באלול תשס"א (09.09.2001)

חיל - מודיעין

מקום מנוחתו

בית העלמין הצבאי הר הצל

בנם של אניקה (אנה) ועמי. נולד ביום כ"ז בסיוון תשמ"ב (18.6.1982) בירושלים.

התגייס לצה"ל ב-22.11.2000 ושירת כתצפיתן בגדוד "שחף" 869 של חיל המודיעין.

סמל דני (דניאל) יפרח נפל בפיגוע חבלני בנהריה, ביום כ"א באלול תשס"א, (9.9.2001). בן תשע-עשרה היה בנופלו. הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בהר הצל בירושלים.

הותיר אחריו הורים ואחות – מיכל.

הנצחה: אתר הנצחה לחללי קהילת המודיעין, כביש צומת גלילות- הכפר הירוק (בסיס צבא), בית 'יד לבנים' ירושלים וסדנת תיאטרון לזכר דני יפרח.

(מתוך אתר יזכור)

דני (דניאל) יפרח הי"ד

נולד ביום כ"ז בסיוון תשמ"ב (18.6.1982) במדינת ישראל, בעיר ירושלים.

התגייס לצה"ל ב-22.11.2000, ושירת כתצפיתן בגדוד "שחף" 869 של חיל המודיעין.

סמל דני (דניאל) יפרח נפל בפיגוע חבלני בנהריה, ביום כ"א באלול
תשס"א, 9 בספטמבר 2001.
בן תשע-עשרה היה בנופלו

נקבר בהר הרצל.

הותיר אחריו הורים ואחות – מיכל.

יהי זכרו ברוך!

איפה ישנם עוד אנשים כמו האיש ההוא

סמל דני (דניאל) יפרח

נולד ל"אניקה" (אנה) ועמי ביום כ"ז בסיוון תשמ"ב (18.6.1982) בירושלים.

למד בבית הספר לאומנויות בירושלים.

ב-22.11.2000 התגייס לצה"ל ושירת כתצפיתן בגדוד "שחף" 869 של חיל המודיעין, במוצב יקינטון.

בבוקר ביום ראשון, כ"א באלול תשס"א, 9 בספטמבר 2001, לאחר שישן בתל אביב עם חבריו, לקח רכבת לנהרייה, משם היה צריך להגיע ברכב צבאי למוצב בגבול הצפון, מוצב "יקינטון". בדרכו לרדת מהרכבת הגיע מחבל עם מטען אל תוך תחנת הרכבת ופוצץ את עצמו בתוך הקהל.

באותו פיגוע נהרגו שלושה אנשים – שני אזרחים וחייל – דני – ונפצעו כ- 90, מתוכם שלושה ירושלמים. דני היה בין הראשונים שירדו מהרכבת.

בן תשע-עשרה היה בנופלו.

הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים.

תוכן עניינים

דברי משתתפי הפרויקט.....	עמוד 6-7
"...זה הילד? שאל המלאך".....	עמודים 8-11
"...זה העלם? שאל המלאך".....	עמוד 12
אהבתו של דני למוזיקה.....	עמודים 13-14
צה"ל- מודיעין שדה.....	עמודים 15-16
סיפור הנפילה.....	עמודים 18-17
דיווח על פיגוע בנהריה בעיתון 'הארץ'.....	עמודים 19-20
דני כותב לדידי הררי.....	עמוד 21
מכתב שכתב דני לסבתו ליום הולדתה ה-80.....	עמוד 22
הנצחה של דני יפרח הי"ד.....	עמוד 23
תפילת 'יזכור'.....	עמוד 24
"החיים ממשיכים" / אהוד מנור.....	עמוד 25

דבר משתתפות הפרויקט

דבר הסטודנטית

שירה הלר, סטודנטית מלווה בפרויקט הנצחה במדרשת 'אור תורה' תשע"ג, 2013 :

"היסוד שבגבורה הינו הנכונות להקרבה עצמית." (יצחק שדה)

"איזהו גיבור - הכובש את יצרו" – הנכונות לעשות את מה שנכון לעשות, גם אם זה לא מה שנוח.

דני היקר, במהלך כתיבת אלבום ההנצחה למדתי רבות על גבורתך, על אישיותך השמחה והרגישה, ועל רצונך הרב לעזור ולתרום למדינה. אני מאמינה שכל אדם שתורם עבור ארצו ומולדתו, כמו שאתה, דני, עשית – ברגישות, באחריות, באומץ לב ובגבורה – יש לך זכות גדולה וכבוד גדול כאדם, בעיני משפחתך ובעיני כל הסובבים אותך.

דני – אתה גיבור בכול המובנים הללו. אישיותך השמחה גרמה לך להתעלות ברגעים קשים. הרצון הרב שלך להיות חייל התורם למדינתו, והנכונות שלך להקרבה עצמית הן מעלות חשובות וגבורה רבה. הבחירה שלך לעשות מה שנכון ולא מה שנוח – היא גבורה אמיתית; ועל כך נאמר: "איזהו גיבור? – הכובש את יצרו"!

במהלך העבודה על אלבום ההנצחה נחשפתי לאישיותו המופלאה ולגבורתו הרבה של דני יפרח הי"ד.

אני מקווה שתזכו לראות ימים טובים של שמחה ונחת.

בהערכה רבה, שירה הלר

דבר התלמידות

אילת ריף ונטע חירות, תלמידות במדרשת "אור תורה סטון":

בתחילה לא ידעתי מי הוא דני. הדבר היחיד שידעתי עליו היה, שהיה חייל שנהרג בפיגוע בעת מילוי תפקידו. הדבר עניין וסיקרן אותי, ושמחתי עם הזמן במהלך הכתיבה, להכיר את דני יותר.

כהתחלה, נפגשנו עם אביו של דני- עמי. הפגישה הייתה מעניינת במיוחד. בפגישה הכרנו את דני יותר לעומק. עמי סיפר לנו על אישיותו, תחביביו ואופיו של דני עד לנפילתו.

בהמשך, חקרנו קצת יותר לעומק על דני- סיפורים עליו וחוויות שחוו עמו מכריו.

דני היה בן, את, וחבר טוב והיה אכפת לו מהסובבים אותו. הוא אהב לעזור לזולת, היה טוב לב, כנה וצנוע. דני היה סקרן ומלא בשמחת חיים ובהומור- שהתבטאו כבר בגן הילדים ובמיוחד בלימודיו בבית הספר התיכון שלו.

עברתי חוויה מעמיקה, מעניינת ומרתקת סביב חייו של דני. אני לוקחת מדני אל חיי דברים רבים, אך יש דבר אחד שאני רוצה לקחת במיוחד- שמחת החיים שהייתה לו. שמחת חיים היא דבר שיכול להיפסק לעיתים, אך במקרה של דני- את שמחת החיים הזאת לא ניתן היה לעצור.

הייתה לי הזכות להכיר את דני ואת אישיותו המדהימה, ואני מקווה שהאישיות שלו ותכונותיו הבולטות יהיו גם בחיי היום יום הפרטיים שלי.

אילת ריף

הכנת אלבום ההנצחה על דני ז"ל הייתה משמעותית וחשובה עבורי. למדתי רבות על דמותו של דני ועל אישיותו המדהימה והמרגשת, ראיתי את שמחה החיים שלו בכל דבר שעשה. ההומור ושמחת החיים שליוו את דני בחייו הם ערך חשוב מאוד ובלתי מבוטל להצלחה בחיים. אני מקווה ששמחת החיים של דני תלווה גם אותי בהמשך דרכי.

נטע חירות

"זה הילד – שאל המלאך"

"מה אברך לו, במה יבורך?"

זה הילד? – שאל המלאך.

וברך לו חיוך, שכמוהו כאור
וברך לו עיניים גדולות ורואות,
לתפוס בן כל פרח וחי וציפור,
ולב להרגיש בו את כל המראות."

דני יפרח נולד ב-18 ליוני בשנת 1982, בן להורים עמי ואנה ואח לאחות הבכורה, מיכל. נולד בירושלים, כשהוריו התגוררו בגבעה הצרפתית.

ההורים קראו לו כך, כיוון שאהבו את השם. דני היה בעל עיניים חומות, רזה ושחום. לדני היו תכונות רבות: היה חייכן, סקרן, מתוחכם, בעל התלהבות, אהבה, ושמחת חיים שלא ניתן היה לעצור; אהב לחיות ולחוות את העולם.

דני היה כבר מגיל צעיר טוב לב, אכפתי, כנה וצנוע. כל בני האדם היו שווים בעיניו.

תמיד החזיר חיבה.

הוא אהב לעזור לזולת- לצעירים ומבוגרים. כשגדל היה שותף בפרויקט לקשישים- הוא עזר להם והופיע בפניהם.

באחד מהביקורים שלו אצל סבתא רינה,
בבית שמש, מיכל אחותו דרכה על מאות
נמלים, שניסו לפלס את דרכן אל תוך הבית.

דני הצעיר, התחיל מיד לבכות והתחנן:
"תפסיקי"!!!!

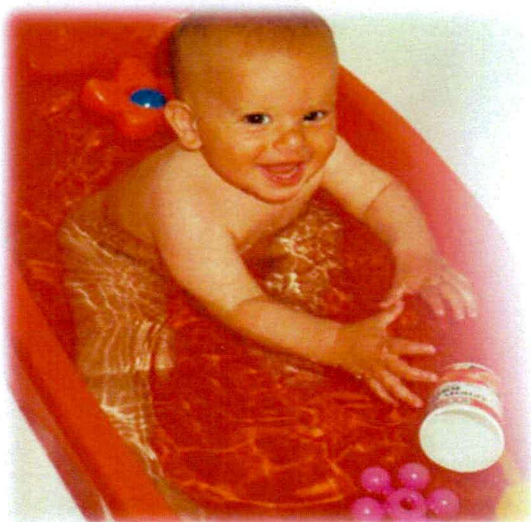
כולם מסביב נבהלו ולא הבינו את פשר
הדמעות, ודני הצעיר, תוך כדי בכי הסביר
שגם נמלים הן "ישויות אנושיות- יש להם

בית, הורים ואחים".... מאז המקרה ההוא מיכל המשיכה לדרך על נמלים בסתר,
הרחק מעיני דני....

מכיוון שדני היה מצחיק, לפעמים עד דמעות,
היה לו קל יותר להשתלב בגן הילדים.

עד גיל שלוש, דני לא היה מסוגל לבטא כראוי
אותיות רבות מאלף-בית, ובראשם האות "ל".
הבעיה הזאת לא הפריעה כלל לדני ולא מנעה
ממנו לדבר ולשיר בלי סוף, בכל הזדמנות,
בהגייה מוזרה ומצחיקה מאוד. לאט, לאט,
התחילו השיבושים להסתדר, והשיבוש
האחרון, ה-"ל", נעלם בקיץ 86.

כשהיה דני ילד, הוא אהב לשחק בצעצועים,
רכבות, לגו. היו לו קלפים מצחיקים וחיות
מצחיקות. גם בתקופה הזאת בחייו של דני
הבדרנות הייתה תכונה בולטת:

באחת מחופשות המילואים של עמי, אביו של דני, כאשר הוא הגיע הביתה, דני בן השלוש החליט לעשות לכולם הפתעה. הוא הלך לחדר ולבש את המדים והנעליים של אביו החייל, שם את התיק על כתפו ויצא למרפסת. כל המשפחה החלה לצחוק, ואמו של דני הביאה את המצלמה...

כשהגיע דני לגן, החליט שהדרך הרגילה לחבוש את הכובע לא מספיק מעניינת, והוא מייסד אופנה חדשה- מוציאים מהכובע את הבטנה ולובשים אותו הפוך. לא עבר זמן רב וכל הילדים הוציאו את הבטנה מהכובעים וחבשו אותם הפוך. לא כל כך מגן על הראש מפני השמש, אבל אופנתי בהחלט...

דני בן 3 וחברו איתן

למרות שדני גדל כל חייו בירושלים,
הילכה עליו העיר תל אביב קסם.
כמעריך תל אביבי, הוא גם היה
אוהד שרוף של קבוצת הכדורגל
"מכבי" תל אביב והאהבה הזאת
ליוותה אותו כל חייו.

דני (בצד ימין) וחברו איתן

כיוון שהגן היה קרוב לביה"ס היסודי של דני, הוא הכיר אותו מקרוב ושמח להגיע
אליו ביום הראשון של כיתה א'. דני היה ילד יצירתי וצייר ציורים רבים.

דני למד בבית הספר היסודי בגבעה הצרפתית-בית ספר מסורתי. הוא לא היה
תלמיד מצטיין אך היה תלמיד טוב.

דני אהב לשחק,
לספר סיפורים
ובדיחות, והיה
מנגן בכל מיני
כלים: מפוחית,
חלילית, תופים,
ובגיל מאוחר
יותר גם בגיטרה.
הוא אהב מאוד
כדורגל ויצא
תמיד לשחק עם
חבריו.

"זה העולם – שאל המלאך"

דני אהב מאוד את חג הפסח ואת ראש השנה, כיוון שבחגים אלו כל בני המשפחה שלו וכל בני דודיו היו באים; והוא אהב מאוד לפגוש אותם. דני השתייך לתנועת הצופים, אך היה שם לתקופה קצרה.

אחד מחבריו הטובים של דני היה רובי. דני ורובי "התפצלו" בתקופת התיכון – רובי הלך לתיכון דתי ודני לתיכון מסורתי – בית הספר לאומניות. דני היה חברותי מאוד. הוא

אהב אנשים וחברים והאמין שהעולם הוא מקום טוב. ככול שגדל דני, הוא נעשה יותר ויותר אומנותי וכשגדל והגיע לגיל תיכון, למד להיות שחקן תיאטרון.

אהבתו של דני למוזיקה

המוזיקה הייתה אחד הדברים החשובים והאהובים על דני מגיל צעיר. היא ליוותה

אותו מרגע היוולדו והייתה האהבה הגדולה שלו. היכן שדני היה – תמיד הייתה גם מוזיקה. כשהיה בבית, היו נשמעים קולות מוזיקה רמים מהחדר שלו. מהמקלחת בבית תמיד נשמעו קולות שירה וכשהיה לוקח מאבא את האוטו, אף פעם לא שכח לקחת איתו את קופסת הדיסקים והקסטות הענקית והאהובה.

המוזיקה הייתה חלק בלתי נפרד מחייו – הוא תמיד שר, ניגן והקשיב למוזיקה בכל רגע נתון. המשפט השגור ביותר בבית היה: "דני, תנמיך..."

דני אהב את כל סוגי המוזיקה, החל במוזיקה ישראלית קלאסית ועד למוזיקה מזרחית כבדה. הוא אהב כל מוזיקה שיש בה נשמה. לכל מי שהכיר אותו היה ברור שהמוזיקה נגעה במקום העמוק ביותר בלבו של דני והייתה חלק בלתי נפרד ממנו כל שנות חייו.

נגינה

לדני היה כישרון מוזיקאלי מעולה, ומגיל צעיר הוא אהב לנגן. אחד הצעצועים האהובים עליו כתינוק היה האקורדיון, והוא הפך כל חפץ לגיטרה – לבני לגו, מחבט טניס... בבית הספר היסודי התחיל לנגן בחוג חלילית; בהמשך, למד לתופף על דרבוקה ואפילו ניגן קצת בחצוצרה ובאורגנית; ולבסוף- לימד את עצמו לנגן בגיטרה.

צה"ל מודיעין שדה

דני רצה מאוד להיות חייל ולשרת את מדינת ישראל כמו
אביו ושאר בני משפחתו.

כבר מגיל צעיר הוא היה מקשיב בתשומת לב רבה לסיפורי
הצבא של אביו, ורצה לשמוע עוד ועוד.

דני חלם לשרת בגולני, כמו אביו- עמי, אך לבסוף הוא שירת כתצפיתן בגדוד "שחף"
869 של חיל המודיעין, והיה חייל למופת!!!.

הוא הסתגל במהירות לאורח החיים בצבא,
התחבר להמון אנשים ביחידה, ורכש לעצמו
חברים רבים. הוא היה אהוב ומוערך, בעיקר
בשל יכולתו לבחון סיטואציות בהומור. הוא
היה רואה את הדברים בהומור ובשמחה, היה
אלוף בחיקויים וחיקה את מפקדיו בצורה
יוצאת מן הכלל.

בתקופות הקשות במהלך שירותו כחייל צעיר
בצבא, הוא היה מספר בדיחות לחברי
היחידה, שלא הפסיקו לצחוק ולהתפעל
מכישוריו ומיכולת המשחק והבידור שלו.
בערבי שישי הוא היה מגיע הביתה ומצחיק
את משפחתו, עושה להם חיקויים של מפקדיו
ומשרה בהם אווירת שמחה ואושר. במהלך
שרותו בצה"ל, דני הוצב בגבול לבנון, שם
קיבל את הכשרתו כתצפיתן.

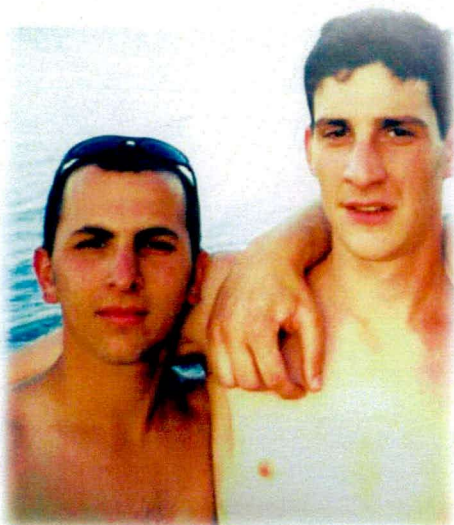

אחד הדברים הבולטים אצל דני היה **אהבת הארץ** - דני היה אדם טוב. תמיד רצה לתרום למדינת ישראל. הוא אהב את הארץ ואת צבא ההגנה לישראל. כבר מגיל מאוד צעיר ידע שהוא ישרת את מדינת ישראל נאמנה, ותמיד חיכה לרגע שבו יהיה חייל ויוכל לתת מעצמו לטובת הארץ.

תכונה נוספת שאפיינה את דני וכל מי שהכיר אותו הצביע עליה בוודאות, היא

כישרון המשחק וההומור - דני היה בחור מאוד חייכן ומצחיק. דברים רבים הוא היה לוקח בהומור ובצחוק. גם תקופות ומצבים קשים בצבא, כחייל חדש וצעיר, היה לוקח בהומור ומתבדח על כך עם חבריו ליחידה. כאשר היה מגיע דני לביתו בימי שישי, הוא היה מבדר את משפחתו בחיקויים של מפקדיו והסב להוריו ולמשפחתו שמחת חיים רבה ואושר.

דני משמאל

תכונה נוספת שאפיינה את דני הייתה **רגישות** - דני ניחן ברגישות רבה כלפי כל הסובבים אותו. הייתה לו רגישות רבה לכל יצור חי ולכל אדם. הוא ראה בכל יצור חי ישות בפני עצמה שיש לה הורים אחים ואחיות. הרגישות והאכפתיות אפיינו את דני כל חייו והיו חשובות לו מאוד.

סיפור הנפילה

יומיים לפני אסון התאומים בניו – יורק, בתקופת האינתיפאדה,

ביום ראשון, ה-9/9/2001, דני נוסע ברכבת לכיוון נהריה בדרכו לבסיסו בצפון. בתחנה הסופית של הרכבת אמור דני לרדת מן הרכבת. ברגע שהוא יורד מהרכבת, מגיע מחבל מתאבד עם מטען חבלה, המכיל קילוגרמים רבים של חומר נפץ, אל תוך תחנת הרכבת ומפוצץ עצמו בתוך הקהל שיורד מהרכבת.

באותו פיגוע נהרגו שלושה אנשים – שני אזרחים וחייל – דני.

נפצעו כ-90 אנשים, מתוכם – שלושתם היו ירושלמים. דני היה בין הראשונים שירדו מהרכבת.

כיצד קיבלה המשפחה את הבשורה:

הייתה זו תקופת האינתיפאדה בשנת 2001, תקופה שהיו בה המון פיגועים.

באותו יום ראשון היו שלושה פיגועים. פיגוע ראשון – בשעה 8:00. על גגות, שנסעה מבית שאן לבקעת הירדן, ירו מחבלים והיא נהרגה.

פיגוע נוסף התרחש בשעה 10:45 – הפיגוע בנהריה, בו נהרג דני.

באותו זמן, אביו של דני היה בעבודה. הוא שמע שהיו באותו יום מספר

פיגועים ולכן החליט להתקשר לאשתו, בכדי לשאול אותה האם דיברה עם דני. היא ענתה לו שדיברה עם דני כשהיה ברכבת, בסביבות השעה 9:00.

אביו של דני מספר: "ההודעה לא הייתה ברורה – פיגוע ברכבת, בתחנת רכבת"... ההורים התקשרו אל דני לפלאפון וניסו להשיג אותו, אך הוא לא ענה. אז המשפחה נכנסה לחרדה. הם התחילו לבדוק שעות והדברים הצטלבו להם. "עד השעה 16:00 לא ידענו מה קרה".

זמן קצר לאחר מכן הגיעו שני צוותים לבשר להורים את הבשורה הקשה.

הצוות הראשון הגיע לבית, אך מיכל, אחותו של דני, לא רצתה לפתוח. היא צעקה, כי הבינה שמשו חמור קרה.

הצוות השני הגיע אל אביו של דני, לעבודה, ובישר לו את הבשורה המרה.

"העולם נחרב כששומעים דברים כאלה" אומר אביו, עמי. כששמע שדני בנו נהרג, הוא הרגיש שזהו סוף העולם בשבילו.

במשך תקופה, ניסו בני המשפחה לעכל את האסון שפקד אותם. דני נהרג 8 ימים לפני ראש השנה, והאבא מספר: "ישבנו שבעה ומיד אחרי זה התחלנו את החג. החג הזה היה אחד החגים שדני אהב – וזה לא היה אותו הדבר בלעדיו".

יומיים לאחר הפיגוע, ב-11.9.2001, הייתה קריסה של בנייני התאומים בניו-יורק וכל העולם דיבר על כך. באותה תקופה – התקופה של השבעה – גם העלימו את הנשיא. "הכול התערבב ביחד – חורבן אישי, שמאבדים בן, וחורבן העולם, שקרה בארצות הברית, בעיר הגדולה".

אחד השירים האהובים על דני הי"ד היה השיר "ים של דמעות" ששר זוהר ארגוב:

"ארוכים הלילות מיום שעזבת,
האביב, כמו הסתיו, כל-כך אפור
ובלב זיכרונות, מן הסתם כבר שכחת
ותפילה, תפילה כנה שתחזור .

ים של דמעות בשתי עיני,
ליבי זועק שובה אלי .
קולי שובר את הדממה –
התשמע? התשמע?
מה שומם הוא חדרי מיום שעזבת,
השעון שעל הקיר, ליבו נדם
ובודד בפינה הכסא שאהבת.
בלעדיך העולם כה מיותר.

ים של דמעות ...

"עוד אשוב ילדתי" אתה כה
הבטחת,
רק חכי ושלי הישארי.
עם הזמן, רק מכתב יחידי לי שלחת.
הדפים דהו מזמן, גם שערי .

ים של דמעות...

יובל דרוו, עמ' 77

אביב לבי עמ' דו

נתן גוטמן, ואשינגטון, עמ' 32

המתאבד המתין ביציאה מתחנת הרכבת

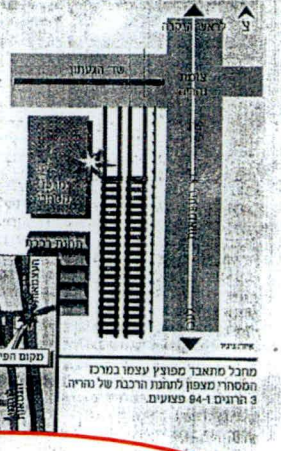
זיהוי המנוח ליד תחנת הרכבת בגדרית. אתמול, עוד ראיתי סימור כי המבול הרים את ספקן הזה

נורא באותו יום, ורצתי מהר מדי. מה? הרגל סגור רסיסים בכל חלקי הגוף, לרבות בעין שמאל, ושכר עזו נפגעה. גל אולא, חייל בן 19 מחיפה שעמד במרחק של כמה עשרות מטרים מתחנת המנוח בפיצוץ, סיפר למקום כדי לסייע. "גידו דואל היה הפצוע הראשון שהייתי שם", סיפר אולא, "לפי חזי אחת, הכנסתי אותו למנוח, ונסענו מהר ביוזם לבית החולים בגדרית. היינו הראשונים שהגענו לחדר מיון". דואל, בן 21, נהרג בפיצוץ. הוא אולא שעיין יחד עם מילטון בבית החולים, כרוב האספקט שלו ניצב לידו. במטה ליד שכם אתמול גם עברו, גולד, ודיל בן 19 מחיפה נפצעו מרסיסים ומסכות חלולות. גולד עמד ליד הקוסקס, שמע את הפיצוץ, כשהוא כולו בעשן ובאבק, ופונה במהירות לבית החולים. מיד לאחר הפיצוץ הגיע למקום צור תום של מדיא, שפיתח את הפצץ עם לבידת המקומי. הרכבים לידת הפגיעה נסגרו וחבלים משרה חור אחד מסענים נוספים ואספו ראות מרחוקה שליו החנויות ומפסי הרכבת הסמוכים בקוסקס של פתח מלכה שליד תחנת הרכבת של נהריה אל אתמול העודף, חיילים בודד לבסיס נתניהו להגיע אליו מיד יום ראשון בבוקר עם שחרור גורד לים בידרום, והקפי הקטן אול מרה. מלכה ביקש ממנו דוח להגישו על היעדרו מהמנוח, והגור לפחות ששם של 100 שקלים בוד כן מפעל הפיס הסמוך. בדרכס חזרה לקוסקס שלו, ואה ארגו קישון גדול ממנה בשקית פלסטיק חצי שקופה, ומענענע את הארגו מעל ראשו האנשים. "זה טראגדיה כאילו הארגו הולך לישול לו מוידוים", נזכר מנוח מלכה כעבור שתיים בבית החולים של נהריה. לפתע, בספר מלכה, הארגו התפוצץ, והוא התעופף לאחור מרחוק של מטרים אחדים באוויר. ונפל המום ופצוע על הארץ. "השפתי ירד לי הכת של", שנסא

בב וכעבור שניות ספורות ארץ הפיצוץ, המשתנה ביקשה שלא לחשוף את זהותו של הפצוע, שלא נפגע פחות, אולם התקשה לומר לתפקיד. חקירת המשטרה העלתה כי מטען הכולל השפסן כותן קופסת דואל בן 24 מקיפת מוצקין, רב סמל בקבע בחיל האוויר, הספיק לומר "סליחה! למחול", שניות אחת לפני שמע את הפיצוץ וחש כיצד גוש מתמלא מרסיסים. הנהיג, ירד מרכבת. שהגיעה לתחנה, וקשה ודרכו בין האנשים הדכים שנמצאו סמוך. לשרות העזרים, במקביל לפסי הרכבת "עבר ליד אדם בחולצה לבנה, שחוקק שקית גדולה שמוכנה היה קישון מלכני גדול. נתקלתי מ ובראה חזיתי אותו בלי כור נה האמורה לו 'סליחה', ורגשתי את הקישון שלו בכוח של, והר נגמר. הקישון ככה. כשעבר אחת, שמעתי אותו צעק 'אאא', ואו היה פיצוץ, ולי היה צפצוף

באת אבר, שמה, ודו רטני, כלאל בנא ואורי ניר

שני אחיהם חייל נדנד 94-1 נפצע, שניים באותו בינוני, בפגיעה האבטחת סוכני אנומל בבוקר ליד מרכז מסחר בכניסה לתחנת הרכבת של נהריה. ערי ראית סיפור כי התובל התאר בן, מוחמד שאר, חביש בן 48-ה. מהפך אטרמטקן בגליל המערבי, נפגע מלהיכנס לתחנת הרכבת בגליל האמנחה המנוגב ודח במקום, ולכן פוצץ עצמו ליד קטנת נוסעים שיבאה מהתחנה סמוך מסיקה ראשן שני פיוע והאבטחת סוכני ערידי עירי

האם אתה שומר על הכסף בצורה הטובה ביותר?

רמי דינא יפוח
בן 19 מירושלים
רמי דינא יפוח, תושב פסנת ואב ליד ירושלים, נהרג בפגיעה ההתאבדת וחת בגדרית כשהיה בדרך לבסיס יחידת מודיעין שירות. רמי דינא, בן 19, נהרג בפיצוץ. הוא אולא שעיין יחד עם מילטון בבית החולים, כרוב האספקט שלו ניצב לידו. במטה ליד שכם אתמול גם עברו, גולד, ודיל בן 19 מחיפה נפצעו מרסיסים ומסכות חלולות. גולד עמד ליד הקוסקס, שמע את הפיצוץ, כשהוא כולו בעשן ובאבק, ופונה במהירות לבית החולים. מיד לאחר הפיצוץ הגיע למקום צור תום של מדיא, שפיתח את הפצץ עם לבידת המקומי. הרכבים לידת הפגיעה נסגרו וחבלים משרה חור אחד מסענים נוספים ואספו ראות מרחוקה שליו החנויות ומפסי הרכבת הסמוכים בקוסקס של פתח מלכה שליד תחנת הרכבת של נהריה אל אתמול העודף, חיילים בודד לבסיס נתניהו להגיע אליו מיד יום ראשון בבוקר עם שחרור גורד לים בידרום, והקפי הקטן אול מרה. מלכה ביקש ממנו דוח להגישו על היעדרו מהמנוח, והגור לפחות ששם של 100 שקלים בוד כן מפעל הפיס הסמוך. בדרכס חזרה לקוסקס שלו, ואה ארגו קישון גדול ממנה בשקית פלסטיק חצי שקופה, ומענענע את הארגו מעל ראשו האנשים. "זה טראגדיה כאילו הארגו הולך לישול לו מוידוים", נזכר מנוח מלכה כעבור שתיים בבית החולים של נהריה. לפתע, בספר מלכה, הארגו התפוצץ, והוא התעופף לאחור מרחוק של מטרים אחדים באוויר. ונפל המום ופצוע על הארץ. "השפתי ירד לי הכת של", שנסא

יאל גולדשטיין
בן 47 מירושלים
יאל גולדשטיין נפג אתמול בבוקר לצפון הארץ, כדי לצלם פרויקט ארכיטקטוני. הוא נהרג בפיצוץ. הוא אולא שעיין יחד עם מילטון בבית החולים, כרוב האספקט שלו ניצב לידו. במטה ליד שכם אתמול גם עברו, גולד, ודיל בן 19 מחיפה נפצעו מרסיסים ומסכות חלולות. גולד עמד ליד הקוסקס, שמע את הפיצוץ, כשהוא כולו בעשן ובאבק, ופונה במהירות לבית החולים. מיד לאחר הפיצוץ הגיע למקום צור תום של מדיא, שפיתח את הפצץ עם לבידת המקומי. הרכבים לידת הפגיעה נסגרו וחבלים משרה חור אחד מסענים נוספים ואספו ראות מרחוקה שליו החנויות ומפסי הרכבת הסמוכים בקוסקס של פתח מלכה שליד תחנת הרכבת של נהריה אל אתמול העודף, חיילים בודד לבסיס נתניהו להגיע אליו מיד יום ראשון בבוקר עם שחרור גורד לים בידרום, והקפי הקטן אול מרה. מלכה ביקש ממנו דוח להגישו על היעדרו מהמנוח, והגור לפחות ששם של 100 שקלים בוד כן מפעל הפיס הסמוך. בדרכס חזרה לקוסקס שלו, ואה ארגו קישון גדול ממנה בשקית פלסטיק חצי שקופה, ומענענע את הארגו מעל ראשו האנשים. "זה טראגדיה כאילו הארגו הולך לישול לו מוידוים", נזכר מנוח מלכה כעבור שתיים בבית החולים של נהריה. לפתע, בספר מלכה, הארגו התפוצץ, והוא התעופף לאחור מרחוק של מטרים אחדים באוויר. ונפל המום ופצוע על הארץ. "השפתי ירד לי הכת של", שנסא

מורד דופלר
בן 45 ממבשרת ציון

מורד דופלר התפוצץ אתמול לקיסם משמחו יאל גולדשטיין לצורך נסיעה מקצועית ליישוב שלומי בגליל המערבי. לאחר שיגל ביסם פטנו לצלם מרכז תרשימי חורס אותו תכנן. כשיצאו מתחנת דרכ

באותה שנה, לפני שדני נהרג, הוא כתב מכתב לדידי הררי מהרדיו, שבו הוא ביקש ממנו להגדיל את מספר התדרים, כדי שגם החיילים שמשרתים בגבולות יוכלו ליהנות מתוכנית הרדיו שלו. המכתב ממחיש את האהבה הגדולה שהייתה לדני למוזיקה, והחשיבות שלה עבורו.

מאת: AMI IFRAH <new_user@email.msn.com>

אל: radio@103.fm <radio@103.fm>

יום שישי 23 פברואר 2001 01:48 תאריך

תלונה ובקשה: נושא

לל דידי הררי,
קוראים לי דני, אני בן 19 מירושלים. עוד כשהיית משדר ברשת ג' את התוכנית "חולה רדיו" הייתי מאזין לך כל יום (ואני לא מגזים). אם תעשה חשבון תגיע לעובדה שהייתי בערך בן 10+ אבל כבר אז הייתי מסוגל להעריך את החוש הומור ואת הבלאגן שבתכנית שלך. כשעברת לרדיו 103FM מן הסתם התבעסתי, כי ידעתי שרק תושבי ת"א והאיזור קולטים את התחנה הזאת, אבל היום אני יודע שכמעט בכל הארץ (שוב, כמעט) קולטים את התכנית שלך - בתחנות המקומיות. בכל הארץ חוץ מירושלים, עיר הבירה. דבר זה מרגיז אותי מאד. מה, לירושלמים לא מגיע לשמוע מה יש (בזמנו) לארמונד להגיד או לסוזי או (וזה כבר יותר אקטואלי) לסולטנה דנינו? אני נהנה מהתכנית כי הם שופכים אותי מצחוק, וגם כי אני מתחבר מאד למוסיקה שאתה משמיע. כרגע אני בצבא, וכל פעם שיוצא לי לעבור באיזור המרכז, או חיפה או באר שבע אני ישר מנסה לקלוט את התכנית (אפילו שברתי כמה פעמים שמירה בשביל זה - ועוד היו לי מלא רעשים). בעצם מה שאני מבקש זה שני דברים צנועים:

א. אם זה אפשרי - שנוכל גם אנחנו, בירושלים, לקלוט את התכנית מס' 1 בארץ.

ב. שוב, אם זה אפשרי, שתרחיבו את התדרים שלכם, כדי שגם חיילים שמשרתים (כמוני למשל) באיזור הנגב הדרומי - ויש הרבה כאלה - יוכלו להנות מ"דידי לוקאלי".
אם תוכלו להחזיר לי תשובה אני מאד אשמח.

בתודה,

דני

דני כותב לדידי הררי ומבקש ממנו להגדיל את מספר התדרים

דני מקריא מכתב שכתב לסבתו ליום הולדתה ה-80.

גם במכתב זה אפשר לראות את ההומור של דני בכתיבתו.

סבתא, הגעת לגיל 80
ואני חושב שהגיע שלב הסיכומים,
לא שאני רומז ששמונים זה גיל עד כדי כך מבוגר,
אבל בעינו, פרק גדול מהחיים שלך כבר עבר.
אז מה יש לנו כאן? אשה בת שמונים,
שהספיקה כבר, סך הכל, די הרבה בחיים,
היתה מורה, מחנכת, מנהלת,
עברה הרבה מדינות והרבה תרבויות ועדיין נשארה אותה גברת.
גברת מקסימה, חייכנית, עוזרת תמיד,
שלאף אחד בשכונה אין עליה מילה רעה אחת להגיד.
לאן שלא אלך בשכונה – למכולת, למספרה,
כולם אומרים לי תמיד בפה אחד – 'יש לך סבתא – מ-ק-ס-י-מ-ה'.
וגם אם אני הולך לתומי, סתם, ברחוב לבד,
עוצר לידי נהג מונית וצועק לי – 'סבתא שלך – מספר אחד!'
'אני יודע', אני אומר בחיוך, 'תודה רבה',
ובלב אני יודע שסבתא שלי היא באמת הכי טובה.
היא תמיד דואגת, מתקשרת, עוזרת בשמחה,
ואני יודע שכשיש לי בעיה הדלת שלה תמיד פתוחה.
ולמרות שלסבתא לא חסרים קשיים,
היא אף פעם לא שוכחת לדאוג לכל הנכדים.
יש לה ילדים ונכדים ליד הבית,
וגם לערד הדרומית היא מגיעה,
אבל אפילו לקנדה ולדרום אפריקה היא תיסע –
רק כדי להיות עם המשפחה.
ובראש השנה ובליל הסדר, כשכולם יושבים מסביב לשולחן,
היא לעולם, אבל לעולם לא תשכח להכין את מרק הקניידלעך המפורסם.
35 שנה היא כבר בארץ, צברית אמיתית,
אבל עדיין קצת קשה לה עם העברית,
אבל היא מנסה כל כך ומשקיעה,
שכל פעם שעברית היא מדברת – כולם מבינים אותה,
לפעמים קצת קשה לה ללכת, ולפעמים היא קצת חולה,
אבל סבתא? היא תלך ברגל, בגשם לדואר,
רק בשביל לשלוח לנכד שבצבא חבילה.
אז לסיכום, חבל על כל מילה,
כי כולנו יודעים שנניח – או, בשבילי, סבתא – היא פשוט כלה.

באהבה,

דני

ההנצחה של דני יפרח הי"ד

משפחתו של דני ראתה חשיבות רבה בהנצחת בנם בדרכים שונות:

אלבום הנצחה – אנו, תלמידות כיתה ט', בליווי סטודנטית, ערכנו אלבום הנצחה לזכרו של דני יפרח הי"ד. אלבום זה מנציח את דני ומאפשר לזכור אותו בתקופות שונות בחייו ע"י תמונות, סיפורים, חוויות וזיכרונות של בני משפחתו וחבריו.

ערבי שירה – ערבי שירה אורגנו ע"י משפחתו של דני. השירה הייתה דבר שקרוב מאוד לליבו ולכן ערבי שירה אלו מאפשרים לזכור את דני דרך השירים שאהב, שמחברים אל הרגש ועם זאת, נעשים באופן חווייתי. ערבי השירה נערכו בבית המשפחה ובסדנת התיאטרון, שהוקמה לזכרו בביה"ס לאומנויות בירושלים, בו למד.

אנדריטה וסדנת תיאטרון – בבית הספר התיכון של דני, 'ביה"ס לאומנויות בירושלים', הוקמו אנדריטה לזכרו וסדנת תיאטרון, מתוך ידיעה

שדני אהב מאוד משחק ותיאטרון וניחן בכישרון משחק, כבר מגיל צעיר מאוד.

אתר אינטרנט לזכרו – משפחתו של דני הקימה אתר לזכרו. האתר כולל את התקופות השונות בחייו של דני, סיפורים, תמונות, חוויות, קטעי ווידאו, תחביבים, מכתבים לדני וכו'. האתר מאפשר לנו להרגיש את דני קצת יותר בחיינו הפרטים.

כתובת האתר: www.dannyifrah.com

בנוסף על כך, פרטים על דני וסיפור נפילתו קיימים גם באתרים:

המרכז למורשת המודיעין - malam.cet.ac.il

אתר יזכור - www.izkor.net

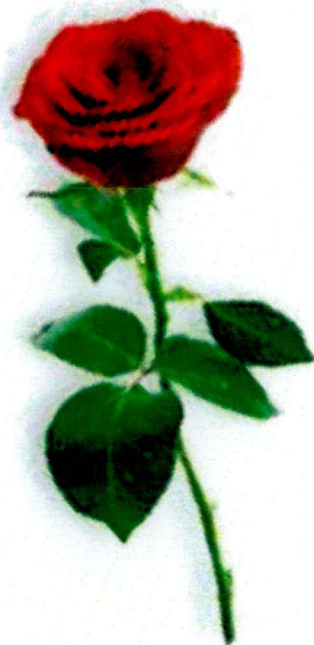
'עד עולם' - ad-olam.co.il

תפילת יזכור - יזכור עם ישראל

יזכר עם ישראל את בניו ובנותיו,
הנאמנים והאמיצים, חילי צבא-הגנה לישראל,
וכל לוחמי המחנות וחטיבות הלוחמים
במערכות העם, וכל אנשי קהילת המודיעין
והבטחון ואנשי המשטרה אשר חרפו נפשם
במלחמה על תקומת ישראל,
וכל אלה שנרצחו בארץ ומחוצה לה
בידי מרצחים מארגוני הטרור.

יזכר ישראל ויתברך בזרעו ויאבד על זיו העלומים
וחמדת הגבורה וקדשת הרצון ומסירות הנפש
אשר נספו במערכה הכבדה.

יהיו חללי מערכות ישראל עטורי הנצחון
חתומים בלב ישראל לדור דור.

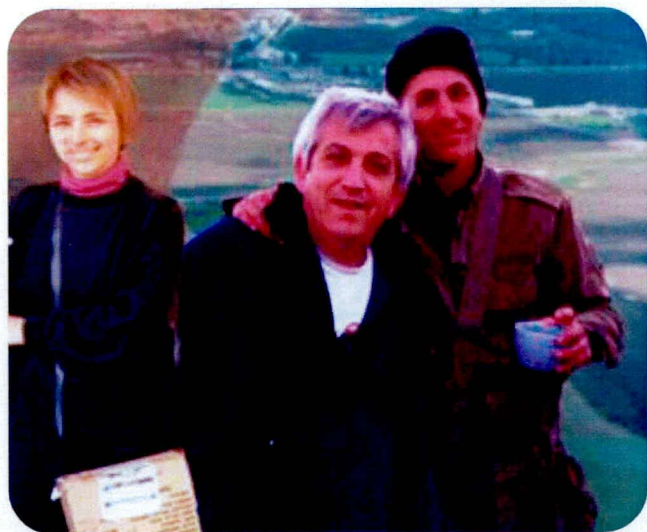

בתקווה ובתפילה שתזכו לימים של אושר שמחה ונחת.

החיים ממשיכים

מילים: אהוד מנור

לחן: יהודה מסס

גם כשנקטפים כל הפרחים,

גם כשאנשים כאן עוד בוכים ,

גם כשנגמרות כל הדרכים ,

החיים האלה ממשיכים .

החיים האלה ,

הפכים כאלה ,

איך הם מחשיכים

והלאה ממשיכים ?

החיים האלה ,

הפכים כאלה ,

משחור לתכלת,

איך הם ממשיכים?

גם אם לא רוצים אז שוכחים ,

וכשרוצים לנוח לא נחים ,

כשהכול סגור כבר, יש פתחים .

החיים האלה ממשיכים .

החיים האלה...